

Géczi János

Végső utca

*Játékszerét megbámulja
az ég a lépcső tetején.
Tekintete visszatartja,
szemmel szólítja a nevén.*

*Mielőtt, hogy alágurul,
fölpillant. Az égbolt ilyen.
Tócsalészín a menny, ha kék,
vagy mifajta, ha épp milyen,*

*a vadlen-, ibolya-, katáng-,
alvadtóérkék-e a színe?
Egy labdának, ha elgurul,
lehet-e oly színű szíve?*

*Míg nem véges-végig futja
s a lejtős utcát elhagyja,
a lejtésből még kilopja
az utcáját ez a labda.*

*Szélre húzódnak a dolgok.
Egyet-egyet felpattanva
a köveket a kövekkel
gördültével egyberakja.*

*Szórja szét a tant a fénybe
mire idejét befutja.
Egy kavics a földre huppan.
Fúvását a szél elunja.*

*A híglombú nyírfák alatt
a dolgok is egybeérnek,
miként utcában házfalak.
Az árnyékok és a rések.*

*Hogyan kell a napba hullni,
tudja. Pacsirtafej biccen
a guruló világ után.
Tudja. Tudom. Nincsen Isten.*

Két ceruzarajz egyetlen témára

1.

*A sötétedés pusztán este.
Az pedig nincs benne,
hogy a sötét be ne sötétedne.
Hanem, miként lenvászson,
hanem, mint a finom kelme,
amiként omlik a feledés a délutánra,
ha átlépett a délután-határon,
hull alá az égből, setéten. Puhán.
Akár a csivitelésbe a fecske,
beletelepszik sötétedés
az ég fészkeből alágördülve,
lágý, fekete színnel az estbe.*

2.

*Az éjszakában benne lehetne az este,
de nem fér be ebbe a versbe.
Kilóg, miképpen a hars répalevél
a földbe bújt cukorrépából
a langy légbe, vitorlás este-fülként,
amely hallja egy messzi versből
a kelme-, a vászonsuhogást
és a levegőbe répacukor-szerű hangokat ás.*

Mézelő méh

*Alexandriában, ha fölépül, óriási lesz a nyár,
s könyvek nyílnak és a napfényben fürdő lányok.
A sivatag ez idő szerint sivár,
kígyó búvik hűsölni ott a föld alá.
Ma a tenger mormog, mint aki álmodik,
s az álomban más idő más nyelven rója
egymás után a jambusban gördülő hullámokat.
Hogy ne értsd, te, ki a partján heverészel.*

*Gondold most el, én üzenek a tengernek
mondataival az azúrkék írólapon.
Én növelem fel az üdítő illatú növényt,
mely oldaladon nő, hogy frissítse leheleted.
S küldöm hozzá az aranyporból gyúrt méhet,
adjon példát neked a mézgyűjtésből.
S ha elgondoltad, készíts tervet a városnak:
Alexandria legyen az, hol vég nélkül virágzanak a könyvek,
és a napfényben, hogy az árnyékban is észrevedd,
kinyílt rózsát tartanak ernyőként arcuk elé a lányok.*